

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 92/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живко Дедовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Први основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, одлучујући о предлогу за одређивање другог стварно надлежног суда, у седници већа одржаној дана 02.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ Други основни суд у Београду за поступање у предмету Првог основног суда у Београду П 21650/20.

Образложење

Први основни суд у Београду је уз допис од 19.06.2020. године, Врховном касационом суду доставио предмет П 21650/20 уз захтев за делегацију надлежности. У захтеву је наведено да постоје оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у означеном предмету, у смислу члана 62. Закона о парничном поступку, односно члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, јер тужилац поднетом тужбом тражи исплату новчане накнаде за обављено вештачење у предмету Првог основног суда у Београду К 4545/10, који суд је поред Републике Србије, означен као тужени у предметном поступку.

Одредбом члана 62. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Према ставу 7. истог члана, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

У конкретном случају, тужилац је дана 10.06.2020. године поднео тужбу у којој је навео да је као вештак, по наредби Првог основног суда у Београду, у предмету К 4545/10, обавио вештачење, а да му трошкови награде за обављено вештачење нису исплаћени. Тужбеним захтевом је тражио да се обавеже тужена Република Србија, Први основни суд у Београду, да му на име дуга - награде за обављено вештачење

исплати одређени новчани износ са законском затезном каматом, као и да му надокнади трошкове поступка.

Имајући у виду да је у поднетој тужби као орган тужене Републике Србије означен и Први основни суд у Београду, који тужиоцу по наводима тужбе није исплатио награду за обављено вештачење у предмету К 4545/10, по налажењу Врховног касационог суда постоје оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странака на независан и непристрасан суд и правично суђење, гарантованих чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ - Међународни уговори број 9/03, 5/05 и 7/05, „Службени гласник РС“ - Међународни уговори број 12/10 и 10/15).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 62. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**